

Nieuwsbrief 3 – augustus 1997

Niños Unidos Peruanos helpt straatkinderen in Cusco, de oude Inca hoofdstad die op 3200 meter hoogte in de Peruaanse Andes ligt. Jolanda van den Berg vertrok in 1996 voorgoed uit Nederland en woont er nu met 7 kinderen; Santos, Demetrio, Moises, Dimas, Luis, Wilbert en Oscar. Haar vriend Titus Bovenberg woont inmiddels ook in Cusco. Ze wonen samen en delen alles als in een 'gewoon' gezin, ze gaan naar school, doen hun huiswerk (wel of niet), knikkeren, voetballen, kijken op tv naar 'Baywatch' en karatefilms, zijn bang voor de tandarts, pesten elkaar en zijn wonder boven wonder af en toe nog lief ook.

De nieuwsbrief vertelt over wat er de afgelopen maanden zoal in de Peruaanse bergen is gebeurd.

Beste donateur,

De derde nieuwsbrief is wat later verschenen dan de bedoeling was. Door alle drukte (en dat is natuurlijk positief) lukte het niet hem voor de zomer te verzenden. Maar hij is er nu en we hopen dat u hem met plezier leest. Mocht u vragen hebben bel ons dan gerust. Een antwoord duurt soms even maar we hopen dat u daar begrip voor heeft.

Het gaat goed in Peru

Het belangrijkste nieuws is dat het prima gaat in Peru. We wonen er nu met 7 kindern. Santos, Demetrio, Dimas, Moises, Luis, Wilbert en Oscar. Victor en Esmael waarover we in de vorige nieuwsbrief schreven, wonen toch weer in hun dorp. Het broertje van Esmael is overleden en zijn vader had Esmael nodig om hem op het land te helpen waardoor hij weer terug moest. Ook Victor is enkele weken bij ons geweest, maar hij huilde bijna de hele dag. Hij had zo' n verschrikkelijke heimwee en was zo geschokt door wat hij allemaal zag in de 'grote' stad, dat we hem maar weer terug hebben gebracht naar zijn eigen dorp. We kunnen helaas maar heel moeilijk nagaan hoe het nu met ze gaat.

Nieuw zijn Moises, het broertje van Santos en Dimas, broertje van Demetrio en Oscar. Natuurlijk kunnen ze doordat ze bij ons wonen bijvoorbeeld naar school. De kans dat 2 van de 3 op straat terecht waren gekomen als wij hen niet hadden opgevangen was zeer groot geweest. Een van de drie heeft meer dan twee jaar lang opgesloten gezeten bij een boer, ver weg in de bergen. Elke dag moest hij werken waarvoor hij uiteraard niets betaald heeft gekregen. Toen hij bij ons kwam was het eerder een wild dier dan het hartstikke lieve jongetje dat hij nu is. De eerste weken was hij uitermate agressief tegen iedereen. Stond steeds met zijn vuisten klaar. Wilde geen woord zeggen en zat alleen boos in de hoek. Huilde om het minste of geringste fo probeerde als hem even iets niet zinde weg te lopen. Heel begrijpelijk maar heel lastig en ook heel triest om te zien. Om eerlijk te zijn dachten we erover een andere oplossing te zoeken, omdat er in ons gezin geen land mee te bezeilen was. Na een week of zes is hij toch helemaal omgeslagen. Hij heeft blijkbaar eerst uitvoerig de kat uit de boom gekeken en daarna pas besloten dat hij ons kon vertrouwen, dat we echt lief voor hem zouden zijn, dat zijn bed echt zijn bed zou blijven, dat hij echt elke dag eten zou krijgen en dat hij niet meer geslagen zou worden. Sinds die knop is omgegaan is er een jongetje tevoorschijn gekomen, dat niet alleen maar 'muy bien's' (heel goed) haalt op school en dat rare grapjes maakt. Hij verzint 'onbestaande woorden' die hij de hele dag tegen iedereen loopt te zingen waarna hij lachend wegrent. We hebben net 3 weken 'gogolette' achter de rug, nu is 'prakiesch' het woord dat er toe doet. Het is voor ons bijna onvoorstelbaar dat een kind zo kan veranderen en zichzelf blijkbaar zo over zijn ellende heen kan zetten. Dat is een extra stimulans om ons best te doen nog meer kinderen te gaan helpen. Een van de andere kinderen werd door zijn moeder gebracht. Zij vertelde dat hij voortdurend door zijn vader werd geslagen. Later bleek dat zij zelf degene was die het kind sloeg. Door al zijn moeilijkheden is hij een zeer druk en driftig kind. In de volgende nieuwsbrief zullen we meer over hem vertellen.

Heel veel reacties op het artikel in de Libelle

Honderden brieven, telefoontjes, faxen en e-mails kwamen er. Uit het hele land en ook lang nadat het 5 pagina's grote artikel in het paasnummer van de Libelle was verschenen. Een grote groep mensen is duidelijk door het verhaal van Jolanda geraakt. Velen lieten blijken sympathie te hebben voor de no-nonsense aanpak van 'Niños'. Daar gaan we dan ook zeker mee door. Door het artikel hebben we veel nieuwe donateurs gekregen. Ook waren er grotere giften van particulieren en bedrijven die verjaardagen, trouwdagen en jubilea hebben aangegrepen om geld in te zamelen. Geen bloemen of cadeaus maar een bijdrage voor onze Peruaanse kinderen. Een bijzondere en zeer leuke manier om iets goeds te doen. Naar aanleiding van het artikel zijn er ook een aantal fondsen die ons hulp hebben toegezegd. Door de extra inkomsten kunnen we snel doorgroeien en nog meer kinderen gaan helpen. Ook hebben we onze lieverdjes bijvoorbeeld stevig kunnen verwennen met het vullen van de gaten in hun tanden.

Naar de tandarts!

Geen feest voor onze jongens. Enkele hebben er werkelijk een indrukwekkend drama van gemaakt. Gillen, krijsen, stampvoeten en vechten. Soms stonden we er met het schaamrood op onze kaken bij. Zeker als half Cusco naar ons stond te kijken als we (alsof we buitenlandse ontvoerders waren) zo'n schreeuwlelijk de taxi in sleurden. We kwamen uit op bijna 80 behandelingen (als we alles goed hebben geteld). Gaatjes vullen, grote gaten vullen en hopeloze kiezen eruit halen. Alles stap voor stap natuurlijk. De hele saneringsoperatie heeft weken geduurd. Het minst getroffen was Dimas (2 gaatjes). De echte slachtoffers waren Santos (13 gaatjes en een kies eruit) en kleine Oscar met meer dan 15 gaatjes in zijn melkgebit. Bij Santos maar ook bij bijvoorbeeld Luis, waren kiezen bijna volledig weggerot. Logisch dat ze de grootste moeite hadden om normaal te eten. Ze waren er dan ook zeer bedreven in hun voedsel zo rond te sturen dat ze alleen nog met hun gezonde tanden en kiezen hoefden te kauwen. Toen hij hoorde dat het tandartsen-programma begon, kreeg Santos opeens enorme last van allerlei vreemde ziektes (buikkrampen en een aandoening aan zijn ogen zodat hij onmogelijk klok kin kijken. Op tijd ergens zijn behoorde niet meer tot de mogelijkheden). Ook waren er elke dag zware examens op school die hem verhinderden om nog ergens anders tijd voor te maken. Gelukkig voor hem zijnb, nu zijn gaten gevuld zijn, de examens ook opeens afgeschapt en verdwenen de ziektes eveneens. Oscar was een heel ander verhaal. Hij heeft met de tandarts 'voor eeuwig' vriendschap gesloten. Hoewel hij met grote biggeltranen in de stoel zat, wilde hij elke keer graag mee. De hele dag kwam hij ons vragen of we wel gezien hadden hoe ongelofelijk 'macho' (stoer) hij was geweest. "Ik heb niet gehuild, hè, bij de tandarts, alleen maar een beetje. Ik heb niet gehuild, hè, bij de tandarts. Macho was ik, hè, bij de tandarts. Macho was ik, hè, vanmorgen. Gaan we al weer? Morgen? Joepie!" Oscar en de tandarts begroeten elkaar in de wachtkamer telkens opnieuw alsof het oude vrienden zijn die elkaar na jaren eindelijk voor het eerst weer ontmoeten. De tandarts heeft aan Oscar beloofd dat als hij al zijn gaatjes zou laten vullen, hij daarna heel veel zou kunnen eten en net zo groot en sterk als hem zou worden (de tandarts is ongeveer de grootste Peruaan die we ooit zijn tegengekomen). Dat sprak Oscar van 4 enorm aan aangezien hij altijd en overal de kleinste is, ondanks zijn grote mond. Hij vertelt nu aan iedereen die het maar horen wil dat hij een vriend heeft die tandarts is en dat hij heel, heel groot zal worden, binnenkort.

Wat nu ook mogelijk werd: de psychiater

Ek van onze kinderen heeft een verleden dat op zijn minst 'moeilijk' te noemen is. Om maar wat gebeurtenissen te noemen: vader omgekomen, vader door moeder vermoord, moeder mishandeld, wonen in de gevangenis, leven op straat, lijm snuiven, seksueel misbruikt worden door een 'oom', mishandeling door je eigen moeder, door de nieuwe vriend van je moeder, etc. Het zijn dingen die in Nederland ook gebeuren. Het grote verschil is dat in Nederland direct velen voor je klaarstaan. Onze kinderen stonden er helemaal alleen voor. We mogen er werkelijk trots op zijn dat we met elkaar al heel veel aan deze ellende hebben kunnen doen. We weten momenteel veel meer over wat er in de hoofden van onze jongens rondspookt omdat we een psychiater hebben ingeschakeld. Dat was meer dan nodig. De

kinderen zijn elk meerdere uren met Percy (onze psychiater) in de weer geweest. Hij heeft over van alles met ze gesproken en tests met ze gedaan. Daardoor werd ondermeer duidelijk dat ze stuk voor stuk een achterstand hebben van zo'n 3 tot 4 jaar op hun leeftijdsgenootjes (schoolniveau, algemene ontwikkeling, emotionele ontwikkeling, etc.). Dat is natuurlijk heel veel. Oscar, die nu 4 is, is eigenlijk de enige die nog volledig op zijn niveau zit en er zelfs nog een beetje bovenuit steekt. Ook zijn onze kinderen door alles wat ze meemaakt hebben meer dan gemiddeld agressief. Hoewel ze echt wel lief kunnen zijn, wordt er gemakkelijk een klap uitgedeeld en breken er soms flinke vechtpartijen uit. Om een knikker kan een hele oorlog ontstaan. Gelukkig vergeten ze hun ruzies weer snel. Daarnaast hebben ze grote problemen met hun concentratie. Binnenkort zullen we een educatief programma starten om te proberen de kinderen in ieder geval door de grootste moeilijkheden heen te loodsen.

Het is niet gemakkelijk op school

Natuurlijk gaat het op school niet van een leien dakje. Demetrio, Santos en Moises zitten in een klas met kinderen waar ze met kop en schouders bovenuit steken. Hun klasgenootjes zijn zeker 3 tot 4 jaar jonger. Heel moeilijk en frustrerend voor onze kinderen si dat ze ondanks hun hogere leeftijd zeker niet tot de besten behoren, eerder tot de slechten. Alleen in de lessen 'educacion fisica' (gymnastiek) kunnen onze ex-staatjongens uitblinken. We zijn enkele keren even wezen kijken op school omdat we weten dat ze het niet makkelijk hebben. Het is heel leuk om dan bijvoorbeeld Demetrio, zogenaamd onopgemerkt door ons, als hoogste te zien springen en het hardste te zien rennen tijdens zijn gymles. Ook Demetrio is ondanks zijn afschuwelijke verleden eigenlijk een heel blij kind geworden.

Om ze toch een beetje bij te spijkeren, hebben we elke ochtend van 8 tot 10 een huiswerkklas (de kinderen gaan alleen 's middags naar school). Onder begeleiding van Ruthy, onze Peruaanse huishoudhulp (die zelf 2 schoolgaande kinderen heeft), maken ze huiswerk en hun extra opdrachten. Zo leren ze zich stapje voor stapje te concentreren en gedisciplineerd te werken. Dat gaat goed, mar begrijpelijkerwijs heel langzaam. De huiswerkles is vaak een hele strijd (vooral voor Ruthy die ze soms gillend tot de orde moet roepen). In de nabije toekomst willen we de lessen professionaliseren en een echt 'bijspijkersysteem' ontwikkelen zodat de kinderen niet alleen bijblijven maar misschien ook een beetje van hun achterstand kunnen inlopen. We zoeken nu naar een lerares die die taak op zich kan nemen en zijn in Nederland bezig met een lessysteem voor kinderen om leerachterstanden op te sporen. In Peru hebben we een dergelijke methode niet gevonden. Het lijkt ons een van de meest belangrijke dingen die we kunnen doen voor onze kinderen en voor de kinderen die we in de toekomst zullen gaan helpen.

Op zoek naar een groter huis

Nu we meer steun ontvangen kunnen we een groter huis gaan huren. Dan kunnen we meer kinderen opvangen en ook gaan denken aan het helpen van de kinderen die we niet bij ons in huis kunnen opnemen. Het huis dat we nu huren zit helemaal vol. Er kunnen geen kinderen bij. Het huis heeft een paar kamers, een huiswerk-/studeerkamer, een keuken die ook woonkamer is, op de patio hangt de was en wordt geknikkerd en we hebben een kleine douche/wc. Het is allemaal heel eenvoudig (muren van gestampte aarde (adobe) en golfplaten als dak) maar functioneert prima. In ons volgende huis willen we ook meer ruimte hebben om de kinderen van de straat bij ons te laten eten en ze te kunnen helpen met het wassen van hun kleren. Misschien kunnen ze dan eveneens een dagje, zonder dat ze opgejaagd worden, komen spelen.

Of meteen al het 'Niños Hotel'

We zijn nog steeds hard bezig om ons straatkinderhotel te realiseren. Als dat lukt hebben we natuurlijk in één klap ons grotere huis. Het hotel wordt een combinatie van woonhuis voor ons huidige, waarschijnlijk dan wel flink groeiende, gezin, en een hotel voor toeristen. Het hotel is tevens de plek om onze en andere kinderen, onder onze begeleiding te laten werken. Op die manier leren ze verantwoordelijk te zijn, leren ze dat ze zelf iets waard zijn en krijgen ze de werkervaring die ze nodig hebben als ze later op eigen benen staan. Zeer be-

langrijke taken die we eigenlijk alleen maar op deze manier kunnen realiseren. Het hotel zal zich in de loop der jaren volledig terugverdienen en als er daarna winst wordt gemaakt worden daar weer nieuwe projecten van gefinancierd. Het straatkinderhotel is tegelijkertijd een hele positieve om het 'Niños' verhaal aan onze gasten te vertellen en zo ons project te promoten. We zijn met een actie bezig om de investeringskosten bij elkaar te krijgen en onderhandelen ondertussen in Peru over de mogelijkheid daar een pand te kopen. Dat gaat niet zo snel als wij willen, maar het vordert wel.

Waarom moet je toch onder de douche

De douche is een avontuur apart. In het begin waren ze er werkelijk met geen stok onder te krijgen. Ze leken wel gek om zich vrijwillig nat te laten regenen, terwijl dat helemaal nergens voor nodig is. Met veel overredingskracht is het toch gelukt ze eraan te laten wennen. Dat je onderbroek uit kan als je gaat douchen was overigens ook een onderwerp waarop met veel ongeloof gereageerd werd. Die fase zijn we nu gelukkig voorbij. Net zoals ze er nu om kunnen lachen dat ze het nog niet zo lang geleden vertikten om hun jas en schoenen uit te doen als ze gingen slapen. Als straatkind kijk je wel uit je kostbaarste bezit onbewaakt te laten. Er wordt nu nauwelijks meer douche-gespijeld. Daardoor hebben we ook nauwelijks meer last van luizen. De kleintjes (Oscar en Wilbert) zijn er zelfs bijna niet meer onder vandaan te slaan. Na een half uur gillen, joelen, elkaar verhalen vertellen en poedelen komen ze er als rillende, bibberende, verzopen katten vaak redelijk schoon, maar zeker helemaal gelukkig onder vandaan. We willen in ons nieuwe huis een veel grotere doucheruimte maken, zodat we ook onze vriendjes van de straat eens in de zoveel tijd van hun vuil kunnen verlossen.

En dan zijn er nog de verjaardagen

Natuurlijk vieren we alle verjaardagen. In de afgelopen periode waren Santos (3 april), Demetrio (25 april) en Jolanda (26 april) aan de beurt. Voor de kinderen was het de eerste keer dat iemand iets aan hun verjaardag deed. Elk van de kinderen krijgt van ons een klein bedragje waarmee ze een cadeautje kunnen kopen, we maken een taart en limonade en ze mogen vriendjes van school en van de straat uitnodigen om te komen dansen. Voor Demetrio was het een groot succes. Zeker 25 straatkameraden stonden op de stoep. De keuken werd feestzaal en ook op de patio werd gedanst. Op Peruaanse muziek maar ook op hits die in Nederland al jaren niet meer in de winkel liggen. Ze praten er nu nog over. Santos' feest was echt bijzonder omdat hij het onverwacht heel moeilijk had met alle aandacht, speciaal voor hem. Toen we 's ochtends vroeg bij het ontbijt in de versierde keuken met alle cadeautjes op hem zaten te wachten, werd het hem te veel. Hij rende naar zijn kamer en bleef huilend op zijn bed liggen. Hoewel we gewoon met elkaar waren sloeg de normaal zo stoere Santos helemaal dicht. Het heeft een half uur praten gekost om hem zover te krijgen dat hij, met rode huilogen, aan tafel kwam om zijn cadeaus in ontvangst te nemen. Toen we dat meemaakten beseften we weer eens goed hoe weinig liefde en aandacht onze kinderen tot nu toe gekregen hebben en hoe makkelijk het eigenlijk is om iets voor ze te betekenen. Het feest voor Jolanda was ook heel speciaal. Een dag na Demetrio's feest kwamen bijna alle schoenpoetsers en snoepverkoopsters van de Plaza de Armas opdagen. Met natgekamde haren, prachtig scheve scheidingen en zorgvuldig geboende handen en nagels waar nog slechts de helft van het schoensmeer op en onder zat. Ze hadden geld bij elkaar gelegd voor een gezamenlijk cadeau dat in een mooi doosje verpakt zat dat vanaf het moment dat ze binnenkwam streng bewaakt werd. Sommigen hadden iets persoonlijks gekocht (een ketting met een hartje van de jongen die eigenlijk de grootste klier op het plein was). Het geheimzinnige cadeau bleek een echt konijn te zijn dat onder grote hilariteit tevoorschijn kwam. Steeds als 'Jolandita' op de Plaza de Armas komt, vragen ze: "En, was het lekker?" Maar het konijn leeft nog steeds en wordt met gepaste (on)regelmaat door Oscar van eten en drinken voorzien. Onze jongens hadden ook prachtige cadeaus hoewel het ze wel heel veel moeite kostte iets passends te vinden. Wat koop je nou voor zo'n Jolanda? Ze hebben echt een halve dag lopen piekeren. Het resultaat was toch wel verrassend. Logisch waren een spiegel met kam (Demetrio) of een familiepak zeep, genoeg voor een jaar (Luis en Moises). Iets vreemder, hoewel ook erg romantisch was een literfles Coca-Cola met toch ook maar een stuk zeep (Santos). Wilbert pakte het anders aan. Voor een dame koop je een flink blik

schoensmeer in de courante modekleur paars, en omdat het in de aanbieding was, plak je het wisselgeld op het deksel. Zo heb je een cadeau dat geen vrouw kan weerstaan. Dimas weet ook wat leuk is en bedacht Jolanda met een plastic zakje waarin 6 hartstikke mooie knikkers en een rolletje plakband zaten. Kleine Oscar had het minste geld gekregen maar was het helemaal met Wilbert eens: je geeft parse schoensmeer als je van iemand houdt. Een iets kleiner blikje zonder wisselgeld dit keer. De hele middag drentelde hij zenuwachtig om Jolanda heen. Nadat Jolanda had uitgelegd dat de cadeaus pas 's avonds gegeven zouden worden, wilde hij het wel even wegleggen, maar hij vertelde haar wel om de tien minuten dat zij geen schoensmeer zou krijgen maar een verrassing! Bij het uitpakken was iedereen bloedserieus, eerst een beetje zenuwachtig stil en daarna door het dolle heen omdat blijkbaar elk cadeau een schot in de roos was. Oscar stond er letterlijk met z'n neus bovenop toen Jolanda zijn cadeau uitpakte en vroeg met rood aangelopen kenen van trots, toen Jolanda, zoals hij wel had gedacht, volledig verrast bleek te zijn: 'En? Vind je het mooi?'

Dank voor alle genoten steun

We hebben veel steun gekregen in de afgelopen periode. Daarom hebben we onze zeven jongetjes zo geweldig kunnen opvangen en kunnen we in de toekomst veel meer gaan doen. We zijn bijzonder geraakt door het idee dat er zoveel mensen zijn die achter ons staan. Het geeft een heel veilig familiegevoel. Daarom zijn we blij met elke gift hoe klein dan ook. Iedereen doet wat hij of zij wil, kan of juist vind. En dat is prima. Naast alle 10-tjes steun hebben we ook steun gekregen van mensen die hun verjaardag, hun eigen jubileum of dat van hun bedrijf of hun trouwreceptie in het kader van Niños hebben geplaatst en in plaats van cadeaus en bloemen, giften voor Niños hebben ontvangen. Ook zijn er spontane giften binnengekomen en er zijn enkele bedrijven die ons met raad en daad hebben gesteund. We willen daar iedereen heel hartelijk voor bedanken en gaan er van uit dat wie dit leest weet wie we bedoelen. We hopen dat het ook zo blijft: geven is voor iedereen anders. Het gevoel dat wij met zo weinig moeite zoveel goeds kunnen doen is natuurlijk al schitterend. En dat is de grootste beloning, voor ons althans wel.

Nieuw: 'Vrienden van Niños'

Enkele zeer enthousiaste Niños donateurs van het eerste uur hebben het initiatief genomen een 'Vrienden van Niños' club op te richten. Volgens ons een fantastisch idee. Heel nuttig en natuurlijk ook erg leuk voor iedereen die zich extra betrokken voelt. Hier hun bijdrage.

Welkom bij de 'Vrienden van Niños'

Vanwege de vele en vooral hartverwarmende reacties op de eerdere nieuwsbrieven hebben wij het initiatief genomen om 'Vrienden van Niños' op te richten. Het doel van deze club is contacten tussen enthousiaste 'Niños' betrokkenen te onderhouden, te intensiveren en om initiatieven (inzamelingen, acties, etc.) te ondersteunen. Zo willen we een extra bijdrage leveren aan het fantastische werk van Jolanda en Titus in Peru. Een vriendin van Jolanda is in dit voorjaar bijvoorbeeld in Cusco geweest en heeft een 'home' video gemaakt die al vele malen gedupliceerd en nog veel vaker bekeken is. De video geeft een uitstekend beeld van het dagelijks leven in Cusco. Ook heeft 'Vrienden van Niños' al meerdere spullen ingezameld en liggen er meer plannen op de plank. Mocht u belangstelling hebben, dan kunt u ons bellen of schrijven. Voor alle duidelijkheid: we zijn een echte vriendenclub en heffen dus geen contributie. We vinden dat geld dat beschikbaar is naar Peru gestuurd moet worden en niet bij ons moet blijven. We zijn zeer enthousiast en natuurlijk benieuwd naar uw reactie.

- Jan Schoenmakers: e-mail: janpc@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 of 06-21206247

Vrijwilligers en stage's

Veel mensen hebben ons gevraagd of zij ons in Cusco konden helpen. Voorlopig is dat niet het geval. We missen de ruimte om er iemand bij te hebben en kunnen het werk nu gelukkig goed aan. We willen echter in de nabije toekomst, als we het hotel hebben of in een groter huis wonen, wel graag met hulp uit Nederland werken. Maar dat zal op zijn vroegst pas over

enkele maanden het geval zijn. Dus: wie wil schrijft gewoon naar Amstelveen waar we een lijst maken van gegadigden. Te zijner tijd zullen we dan weer contact opnemen. In ieder geval bedanken we iedereen die tot nu toe reageerde.

Tenslotte

We hebben lang niet alles verteld, anders wordt deze aflevering te groot. We beloven in de volgende nieuwsbrief (die we als alles lukt over drie maanden en dus met minder 'interval' dan deze brief zullen uitgeven) meer zullen vertellen over bijvoorbeeld de gele karateband die Demetrio heeft gehaald en de vorderingen met betrekking tot het oprichten van ons straatkinderhotel. We willen ook meer vertellen over de kinderen afzonderlijk. Als u vragen heeft kunt u ons bellen. Vaak treft u het antwoordapparaat, maar we reageren beslist ook al duurt het soms even. Ook kunt u ons faxen, schrijven of e-mailen. Mocht u, als voorbeeld een actie willen opzetten en behoefte hebben aan ondersteuning, bel ons gerust (de 'Vrienden van Niños' kunt u natuurlijk ook raadplegen). En, als u de nieuwsbrief uit heeft: gooi hem niet weg maar geef hem door. We hopen nog steeds op uitbreiding van onze 'Niños familie'. Er is nog enorm veel te doen in Peru en we maken ons er hard voor alle steun die we krijgen zo goed, snel en direct mogelijk te besteden aan de kinderen in Cusco die het heel hard nodig hebben. We hebben met de hulp van iedereen nu 7 kinderlevens een enorme wending ten goede kunnen geven. Het is soms moeilijk te beseffen hoe enorm rijk we eigenlijk zijn en hoe weinig we ons eigenlijk hoeven te ontzeggen om echt geluk te kunnen brengen.

Het doet denken aan wat Demetrio en Santos een tijdje geleden heel serieus aan Jolanda vroegen nadat ze een film op televisie gezien hadden. 'In Nederland ben jij eigenlijk een prinses hé. Want je bent hierheen gekomen en je kunt ons zomaar elke ochtend pap geven en een bed en een huis en speelgoed en we hoeven niks ervoor te doen. Je bent zo rijk, je moet wel een prinses zijn. Anders was je hier ook nooit zomaar naar toe gekomen om ons te helpen. Het is waar hé?' Hoe Jolanda alles ook ontkende, ze zijn er tot op de dag van vandaag van overtuigd dat het zo is. En misschien zitten ze er helemaal niet zover naast.

Adresgegevens secretariaat m.i.v. 1 januari 2000

Stichting Niños Unidos Peruanos
Koninginnelaan 8
1182 AS Amstelveen
Telefoon 020-64039019
E-mail info@stichtingninos.com
Website www.ninoshotel.com